

(המשך מעמוד 51)

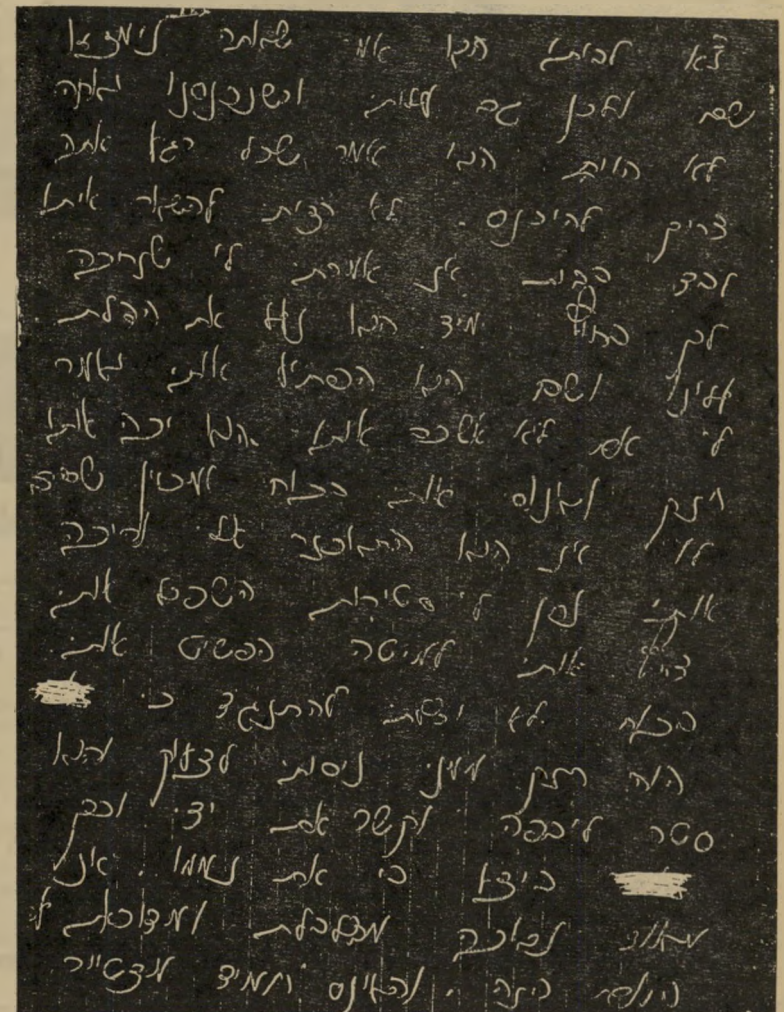
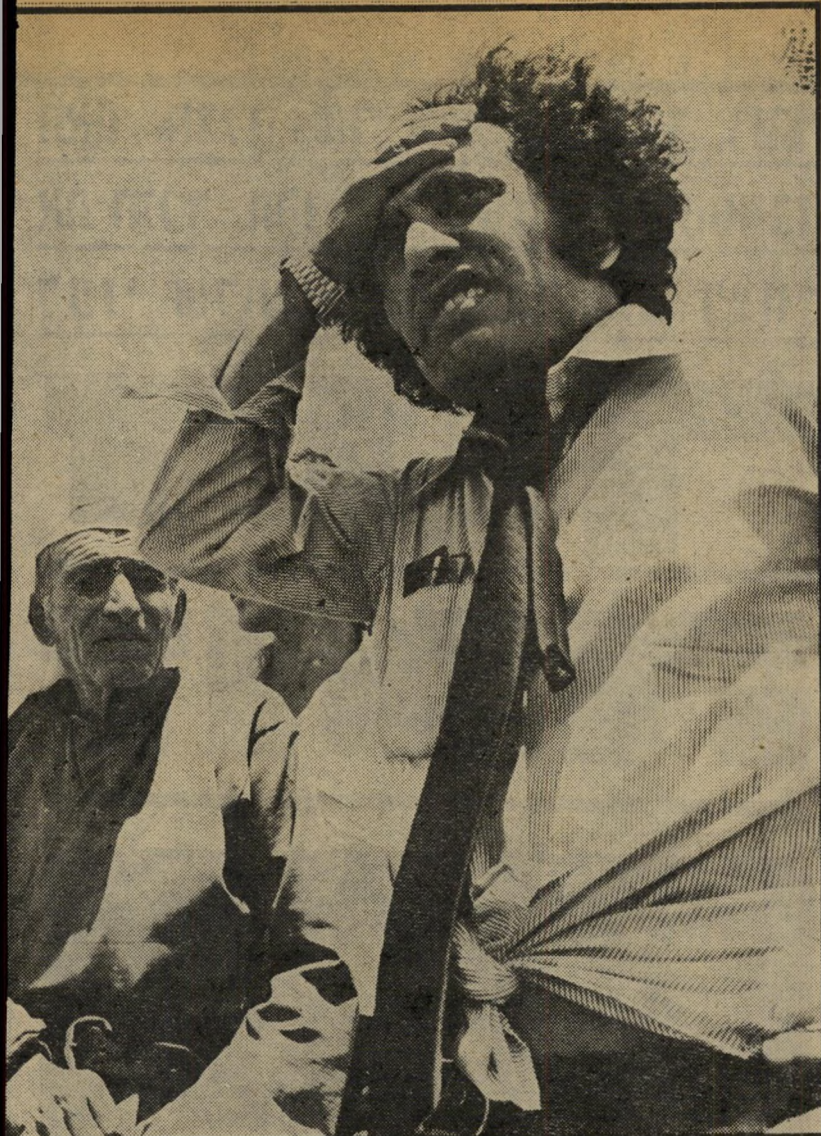
למחרת חזרה ריקי למישטרה ואישרה כי עדותה הראשונה היתה אמת. שני ה"צעירים אמנם אנסרה, כפי שסיפרה. ה"סיבה לשינוי עדותה היה מצפונה, שהציק לה, על העונש התמור שהשניים צפויים לו אם יורשעו.

ריקי היא אשה לכל דבר. שפתיה חוש"ניות, שיערה שחור וגולש וגופה מפותח וחטוב. מדוע יצאה האשה הצעירה לבי"לויים עם שני הנערים שהם צעירים ממנה בכמה שנים, לא הובהר בשום מקום.

לדבריה, יש לה חבר בשם דני, שהיא יוצאת עימו כמה פעמים בשבוע לבילויים, ואף מקיימת עימו יחסי-מין. את שני הצעירים הכירה דרך חברתה, פולה. היה זה באחד הערבים בכרם, שלידו היא מתגוררת. היא החלה יוצאת עם הקטין ועם יהושע. ברור כי שני הצעירים נמשכו לנצרה החושנית והבוגרת. אולם את אשר

שגם יהושע היה במקום. ריקי נשמה בה"קלה ואמרה: "נכון". לבית-המישפט לא נותר אלא לזכות אך דנוך מאשמת אינוס, בלי צורך להשיב לאשמה. אולם נותר אישום נוסף: הדי"חחה של ריקי לעדות-שקר, בהבטחת טובת-הנאה. אישום זה התבסס על ה"שיחה שנערכה בין השניים בניידת. ולמ"רות שהסניגור טען כי היה זה כבר אחרי שריקי שינתה את עדותה וניקתה את דנוך מכל אשמה, סירבו השופטים לקבל זאת.

בית-המישפט לא האמין ליהושע, כי כל רצונו היה להשפיע על ריקי לאמר את האמת. "איני מאמין כי טפלה אשמות" שווא בראשונה, ואיני מאמין כי גירסתו היא אמת", אמר השופט קדמי בהכרעת-הדין. "אדובא, הנאשם מציג את עצמו כמי שהצליח, להנדס' את המישטרה..." אומר השופט.

קטע ממיכתבה של ריקי, הוא סטר לי בפה וקשר את ידי...

..עייף עייף? נראה עורך-הדין עבד אל-עסלי, שנתבקש עליידי תושבי סלפית לייצג אותם בתביעה נגד הממשלה. הוא משתף במשימה את עורך-הדין פליציה לנגר, וטוען: "זהו תחילת שיתוף הפעולה."

על חמור אל הצדקה

קרה אותו ערב כימעט אי-אפשר לברר. בבית-המישפט חזרה ריקי על חלק מע"דוטה. היא סיפרה כי הקטין אנס אותה בכוח, והוא יהושע. בית-המישפט גזר עליו מיבחן למשך שלוש שנים, כיוון שזו עבירתו הראשונה.

במישפטו של יהושע העלתה ריקי גירסה חדשה. אמנם אנס אותה הקטין באותו ערב, סיפרה. אך יהושע לא היה כלל בסביבה. הוא אפילו לא הציץ וצחק. מקור טעותה, לדבריה, היא הפאניקה שבה היתה שרוייה, וזה שהקטין חזר ואמר לה הזמן כי יהושע עומד להגיע.

אולם בית-המישפט לא האמין לבכיה המעושה של ריקי בבית-המישפט. וכך אמר השופט, יעקב קדמי, בפסק-דין: "עטי דל מלתאר את מראה פניה, בכיהה ה"מווייה והדמעיות שחטטה במאמץ לא"מבוטל מעיניה. את קול-הבוכיה ששיוותה לדבריה, את העוויותה ונימת-קולה, כאשר ניסתה לשכנענו כי רק ההלם וההיסטריה, שתקפה בשל אינוסה על-ידי הקטין, הם שהביאה לטפול אשמת-שווא על ה"נאשם..."

למרות נסיונות נואשים של התובע, יעקוב קמר, לא זוהר ריקי מעדותה. וה"סניגור, מאיר זיו, שאל אותה אם יתכן שההלם והמכות גרמו לה להיכנס לכעין מצב היפנוטי, ואם מצב זה שיכנע אותה

אילנה ארון

פרקליט בדרך עבד אל-עסלי התעייף בדרך הארוכה למעלה הגבעות, שם נמדדו שטחי האדמה המופקעים. את חלקה הגדול של הדרך עשה בעזרת חמור כשילד נושא את מיקטורנו, ובעלי הקרקעות הולכים לצידו.